

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

58. Quidam Confessarius extra confessionem locutus est cum pœnitente de peccatis confessis, qui eum apud Episcopum accusavit; quævisit tunc à me Antistes ille, an talis Confessarius tanquam fractor ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Sigillo Confessionis. Ref LVIII. &c. 443

militer, quando statum animæ suæ exponit, & de eo iudicari & tractari vult in secunda confessione, satis censetur de necessariis ad bonam confessionis directionem Confessario tractandi secum potestatem facere. Quod magis locum habet, quando peccata prioris confessionis sunt aliquo modo circumstantiæ peccatorum, in secunda confessione expressorum. Hæc omnia Malderus. Et tandem hanc sententiam approbat Præpositus in 3. part. questione vndecima de sigillo, dub. 5. num. 4. ita asserens; Praxis communis etiam Doctorum & timoratorum Confessorum satis declarat in foro penitentiae rationabili ex causa fieri posse mentionem eorum, quæ in priori confessione dicta sunt; nam Confessarij interdum negant absolutionem propter indispositionem penitentis, & carentiam propositi, quam ex precedentibus confessionibus aduertunt; ex quibus notant frequentem lapsum in idem peccatum.

2. Ex his sequitur à fortiori contra aliquos, quos tacito nomine citat Onuphr. opuscul. de sigillo, sectione quarta, questione quinta, non posse Confessarium videntem penitentem penitentiam in confessione impositam non adimplere, illum monere vt promissa adimpleat, & licet Onuphr. asserat tutius esse hoc non facere; ego puto absolute Confessarium hoc facientem frangere sigillum; nam ex illa monitione extra confessionem implicite & indirecè, refricare ei videtur peccata confessa, & ex tali admonitione redderet penitenti confessio onerosa & molesta: ergo, &c.

3. Verum ego absolute, his non obstantibus, exillimo cum Fagundez pr. 2. lib. 6. cap. 4. num. 36. non posse Confessarium loqui cum penitente in secunda confessione, nisi de illis tantum peccatis confessis in prima, quæ ipse penitens tangit, ac confitetur in secunda, non autem de omnibus, nisi de licentia expressa illius, quam poterit facile petere, si opus fuerit, quia aliàs crit virtualis exprobratio aliorum peccatorum, & fortè id ægrè ferent penitentes, & molestam reddent, exosamque confessionem; deinde oportet vt penitentes sint certi de fidelitate Confessorum in sigillo, & denique, quia prima confessio iam fuit perfecta & consummata, & in ea expiravit auctoritas Confessarij quoad peccata in illa confessa; oportet ergo habere nouam licentiam expressè confessa in non in confuso.

RESOL. LVIII.

Quidam Confessarius extra confessionem locutus est cum penitente de peccatis confessis, qui cum apud Episcopum accusauit; quaesuit tunc à me Antistes ille, an talis Confessarius tanquam fractor sigilli puniendus esset.

Et an Confessarius puniendus sit tanquam fractor sigilli, si asserat, v. g. audiuisset in confessione peccata publica fornicationum notissima meretricis; Ex part. 5. tr. 1. 1. Ref. 6.

§. 1. **R**espondi in tali casu Confessarium fregisse sigillum. docuisse Sotum in 4. distinct. 18. quest. 4. art. 6. Victoriam in summ. num. 85. & alios; Sed negasse Valquez in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4. dub. 10. Medinam C. de Confess. quest. de his, quæ à Confessario celanda sunt, & alios. Aliquibus tamen magis placuit opinio Hurtadi disput. 12. de Sacram. Penitent. diff. 11. vbi tenet dictam locutionem non esse contra sigillum strictè sumptum, quia non est apertio secreti strictè sumpti, cum fiat ipsi penitenti scienti peccata, de quibus Confessarius loquitur,

esse tamen contra sigillum latè sumptum, quia est contra obligationem nelli dicendi peccata in confessione tantum nota, quæ dici potest sigillum, seu obligatio seruandi secretum, id est, nulli dicendi. Vnde sequitur, vt ipsemet Hurtado obseruat, eum, qui sic peccat contra sigillum, non esse puniendum pœna imposita reuelantibus confessionem, quia tunc non reuelat confessionem reuelatione absolute & strictè sumpta, sed tantum latè sumpta, quæ non est punienda pœna imposita his, qui absolute & simpliciter dicuntur reuelare. Et ideo ex his præfatus Illustrissimus Antistes Sacerdotem illum non damnauit ad pœnam ordinariam iustitiam ex sacris Canonibus contra fractores sacri sigilli, sed puniendum duxit pœna extraordinaria; & ita in terminis hanc sententiam docet Granado in 3. part. de Sacrament. controu. 1. 1. tract. 1. 1. disp. 8. num. 3. Sed ego puto in dicto casu Confessarium frangere sigillum, & esse puniendum pœna ordinaria.

2. Notandum est etiam hic per ea, quæ superius dicta sunt, oriri aliud dubium, an Confessarius sit puniendus tanquam fractor sigilli, si asserat, v. gr. audiuisset in confessione peccata publica fornicationum notissima meretricis, & negativè responder Medina, C. de Confess. quest. de his, quæ à Confessario celanda sunt; quia tunc Confessarius ea affirmatione nec infamat penitentem, nec detegit peccatum illius, vt patet, sed tantum detegit actum confessionis, qui est penitenti laudabilis, quo confessio non sit odiosa.

3. Verum talem Confessarium frangere sigillum, docet Sotus in 4. distinct. 18. q. 4. art. 5. Valquez in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4. dub. 5. & alij communiter. Aliis tamen placet sententia Hurtadi disput. 12. de penitent. diff. 7. existimantis dictam affirmationem non esse contra sigillum strictè sumptum, quia non est detectio peccati strictè sumpta, nec quoad substantiam, nec quoad maiorem certitudinem, esse tamen contra sigillum latè sumptum, quia est contra obligationem religionis, tacendi, & non dicendi peccata confessa, quod ex se fit displicens penitenti, quæ aliquo modo dici potest sigillum. Et ideo ex his inferunt dictum Confessarium non esse puniendum vt fractorem sigilli, sed pœna extraordinaria condemnandum.

RESOL. LIX.

Quæ pœna imponatur Confessario reuelanti sigillum confessionis?

Et notatur, quod neutra pœna depositionis videlicet, & perpetua reclusionis incurritur ipso facto ante iudicis sententiam.

Aliis vero personis distinctis à Confessario, quæ etiam sigillo confessionis teneri diximus, non sunt impositæ dictæ pœne.

Et notatur non infligi supra dictas pœnas ob quamcumque violationem sigilli, sed solum ob reuelationem peccati; unde si solum reuelaret, aliquod ignominiosum in confessione cognitum, sed quod peccatum non sit, non incurrit illas pœnas; sicut nec ille, qui cum penitente loquitur extra confessionem de peccatis ab illo auditis, & non petita licentia.

Et cur sim additur depositionem istam non solum significare prohibitionem audiendi confessiones, sed etiam eniuseumque muneris Sacerdotalis. Ex part. 5. tr. 1. 1. Resolut. 5. 1.

§. 1. **R**espondetur in cap. si Sacerdos, de penit. distinct. 6. duas pœnas imponi; primam depositionis à iudice imponendam; secundam vt co-

Sup. hoc cū eodem Granado hic inf. citato in fine Ref. sequent. sicut nec ille.

Quoad hoc lege sup. Ref. 29. ad mediam, & ref. Confessarius enim, & si placet, vide etiam §. eius annot.

Sup. hoc in tom 5. tr. 10. Ref. 80.